

Nagy Szent Gertrúd 1256. január 6-án, Vízkeresztkor született Eislebenben (Tübingia). Már ötévesen a helftai, ciszterci apácákkal benépesített, de bencés szellemben élő kolostorba került, ahol két másik szentéletű apácával sokat tanultak együtt. Huszonöt éven keresztül élte a szerzetes-mindennapokat, a tökéletesedés felé vezető szokásos életet. Sokat tanult, a latinban kiváló lett.

1281-ben volt az első misztikus látomása: Krisztus barátságába fogadta. Ettől az időtől kezdve mindig vele maradt: jelen volt lelki olvasmányaiban, tanulmányaiban, a liturgiában, de főképp az Oltáriszentségben és Krisztus Szent szívében. Kezdett könyveket összeállítani a testvérek számára, tanította őket a lélektisztításnak és Isten-szeretésnek tudományára. Ezek a könyvek sajnos számunkra elvesztek.

Évekig titka volt Isten közelsége, 1289-ben parancsot kapott Istentől, hogy írja le lelki életének útjait és kegyelmeit. Először vonakodott, majd leírta egy részét. 1300-1301-ben folytatta, de gyengesége miatt már csak diktálni tudta. Így született meg *„Az isteni kegyes szeretet követe”* (Legatus divinae pietatis) című könyve. Ez elragadó erővel hirdeti küldőjének, az emberszerető kegyes Jézusnak üdvözítő, kegyelemadó, éltető nagy erejét.

A középkori misztika egyik legnagyobb alakja volt, sok könyvet írt, a Jézus Szíve tisztelet előhírnöke.

Meghalt 1302. november 17-én. Neki köszönhetjük, hogy elsőnek nyitott utat az áhítat számára Jézus Szívéhez; hogy első és leghatásosabb mestere volt az Oltáriszentségben rejtőző Krisztus állandó és bensőséges imádásának; hogy a katolikus igazságnak megfelelő helyes érzéssel elsőnek mutatta meg a szűzies lélek és az Úr Krisztus meghitt és tiszta jegyesi viszonyát.